

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.794/2017/14. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Komáromi Józsefügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Ábrahám Kláraügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amelybe az alperes pernyertessége érdekében a Dr. Ollé György ügyvéd által képviselt **(alperesi beavatkozó neve)** beavatkozott -, a Szegedi Törvényszék 2017. május 30. napján kelt 1.P.20.924/2016/40. számú ítélete ellen a felperes 41. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 626 995 (hatszázhuszonhatezer-kilencszázkilencvenöt) Ft-ot és annak 2008. június 19. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatát, és 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatát, továbbá 162 873 (százhatvankettőezer-nyolcszázhetvenhárom) Ft elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 84 333 (nyolcvannégyezer-háromszázharminchárom) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 71 491 (hetvenegyezer-négyszázkilencvenegy) Ft első- és másodfokú eljárási illetékből a felperes 17 873 (tizenhétezer-nyolcszázhetvenhárom) Ft-ot, az alperes 53 618 (ötvenháromezer-hatszáztizennyolc) Ft-ot köteles megfizetni a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A **(F.)i** Városi Bíróság a felperes mint végrehajtást kérő kérelmére 1503-1.Vh.190/2005/1. számon végrehajtási lapot állított ki **(adós neve)** adóssal szemben 1 338 000 Ft tőke, és annak 2002. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamata, valamint 41 813 Ft perköltség behajtása iránt. A végrehajtást az alperesi végrehajtói iroda foganatosította 46.V.246/2005. számon. Az alperes által megkísérelt végrehajtási

cselekmények lefoglalható ingó- és ingatlanvagyon illetve jövedelem hiányában nem vezettek eredményre.

A Csongrád Megyei Bíróság a 2006. november 16. napján kelt jogerős ítéletével - a **(település neve)**i Városi Bíróság 2.P.20.284/2006/10. számú ítéletét részben megváltoztatva - megállapította, hogy a **(település neve)**, **(ingatlan címe)** számú ingatlanra az adós valamint házastársa, továbbá a lányuk, **(személy neve)** között 2003. május 12. napján létrejött adásvételi szerződés a felperessel szemben hatálytalan. **(személy neve)** III. r. alperest annak tűrésére kötelezte, hogy az alperes a fentiekben írt végrehajtást a **(település neve)**, **(ingatlan címe)** szám alatti ingatlanra foganatosítsa. Az alperes intézkedése folytán az ingatlan tulajdoni lapjára a felperes végrehajtási joga 2007. július 17. napján bejegyzésre került. Ebben az időpontban az ingatlant a 2003. VII. 4-i bejegyzéssel a **(P.)** Rt. javára 3 400 000 Ft tőke és járulécai biztosítására zálogjog, valamint annak biztosítására elidegenítési és terhelési tilalom, továbbá a 2005. december 12-i bejegyzés alapján az **(E.)** Nyrt. javára 9072 CHF és járulécai erejéig jelzálogjog terhelte.

Az adós kérelmére a **(F.)**i Városi Bíróság a 2007. április 23. napján kelt Pk.50.068/2005/7. számú végzésével a felperesi követelés megfizetésére részletfizetést engedélyezett akként, hogy az adós által 2002. szeptember 15. napjától fizetendő kamat mértékét a végrehajtandó okirattól eltérően az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat mértékében határozta meg. A 2007. július 3. napján kelt 13. sorszámú végzésével a 7. sorszámú végzést kijavította és kiegészítette akként, hogy a tőkeösszeg után az adós 2002. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamat megfizetésére köteles.

Az adós 2007. évben kilenc alkalommal összesen 1 800 000 Ft-ot teljesített a felperesnek, az erről szóló bizonylatokat bemutatta az alperesnek. Az alperes 2007. november 29-én és 2008. február 27-én felhívta a felperest, hogy a Vht. 40-41. §-a alapján jelentse be a követelése csökkenését illetve megszűnését.

A felperes a 2008. március 21. napján kelt (végrehajtási iratok 42. sorszám) beadványában bejelentette, hogy az adós kétszer 200 000 Ft összegű befizetését a szerződés hatálytalansága iránti perben javára megítélt perköltségként számolta el, így a végrehajtási eljárás alapját képező követelésként összesen 1 400 000 Ft teljesítésére került sor, az azonban az 1959-es Ptk. 293. §-a szerinti elszámolás figyelembevételével még a tőkekövetelést sem egyenlíti ki.

Az alperes 2008. május 27. napján közölte az adóssal, hogy a végrehajtást kérővel szemben fennálló tartozása 745 299 Ft, míg a kamarai költségátalány címén 20 566 Ft terheli. Ennek megfelelően az adós 2008. VI. 18. napján 769 040 Ft-ot befizetett az alperes pénztárába. Ezt követően az alperes megkereste az ingatlanügyi hatóságot a **(település neve)**, **(ingatlan címe)** szám alatti ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzett végrehajtási jog, valamint a kitűzött árverés törlése végett.

A felperes a végrehajtó intézkedése ellen kifogást terjesztett elő, amelyben előadta, hogy az adós a végrehajtható okiratban foglalt kötelezettségét nem teljesítette, a végrehajtó nem a részletfizetést engedélyező végzést kijavító határozatban megjelölt jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamattal számolt, így - az adós teljesítésének az 1959-es Ptk. 293. §-a szerinti elszámolása alapján - a 2008. december 31. napjáig meg nem térült követelésének az összege 828 475 Ft és annak a kifizetésig járó jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű kamata. A **(település neve)**i Városi Bíróság a 2009. március 30. napján kelt 0603-7.Vh.308/2007/30. számú

végzésével a végrehajtási kifogásnak helyt adott, és felhívta a végrehajtót a végrehajtási eljárás folytatására a végrehajtást kérő még fennálló követelésének a behajtása érdekében.

Az adós a felperessel szemben indított végrehajtás megszüntetése iránti keresetét a **(F.)i Városi Bíróság 9.P.20.221/2009/7. számú jogerős ítéletével elutasította.** Ezt követően az alperes eredménytelen intézkedéseket tett a követelés behajtása érdekében foglalás megkísérlésével, az adós bankszámláját vezető pénzügyintézet megkeresésével illetve nyugellátásának a letiltásával, majd 2015. VII. 29. napján intézkedett a felperes javára a végrehajtási jog ismételt bejegyzése iránt a **(település neve), (ingatlan címe)** számú ingatlan tulajdoni lapjára.

Időközben a 2008. augusztus 13. napján a eljárást segítő, valamint **(személy neve), (adós neve)** és **(adós neve felesége)** között létrejött kölcsönszerződéssel a bank 8 400 000 Ft (65 949 CHF) kölcsönösszeget folyósított **(személy neve)** adósnak, részben az **(E.)** Nyrt.-vel szemben fennálló tartozás kiegyenlítésére, részben pedig magáncélú felhasználásra. A kölcsön fedezetül a **(település neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlan szolgált, amelynek fedezeti értékét a pénzügyintézet 13 000 000 Ft-ban állapította meg. A kölcsön felhasználásával az adós rendezte az ingatlant terhelő tartozásait: a **(P. Rt.)** javára bejegyzett zálogjog alapjául szolgáló kölcsön végtörlesztéseként 2008. augusztus 28-án 2 856 873 Ft-ot, míg az **(E.)** Nyrt. javára bejegyzett jelzálogjog alapját képező kölcsöntartozás kiegyenlítéseként 2008. augusztus 26. napján 1 159 102 Ft-ot fizetett meg, amelyre tekintettel ezek a terhek az ingatlan-nyilvántartásból törlésre kerültek, míg a eljárást segítő-től felvett kölcsön biztosítására 2008. augusztus 13-i dátummal az ingatlanügyi hatóság a eljárást segítő javára 65 949 CHF és járulékai erejéig - a felperes javára bejegyzett végrehajtási jogot megelőző ranghellyel - jelzálogjogot jegyzett be az ingatlan tulajdoni lapjára. Ezt meghaladóan az ingatlant az Intrum Justitia Zrt. javára a 2014. szeptember 16-i és 2014. november 12-i bejegyzés alapján 80 820 Ft és járulékai illetve 41 664 Ft és járulékai erejéig bejegyzett végrehajtási jog terhelte.

Az alperes által beszerzett, a **(település neve)** Megyei Jogú Város jegyzője által 2015. október 27. napján kiállított adó- és értékbizonyítvány alapján a fenti ingatlan forgalmi értéke beköltözhetően 7 600 000 Ft, lakottan 5 320 000 Ft volt.

A **(település neve)i Járásbíróság** a 2016. július 4. napján kelt 0603-8.Vh.1059/2015/4. számú végzésével megállapította, hogy a eljárást segítő zálogjogosult kielégítési joga a **(település neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlan vonatkozásában megnyílt, és engedélyezte számára az alperes előtt 321.V.246/2005. ügyszám alatt folyamatban lévő végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódást, mindösszesen 21 746 574 Ft és járulékai erejéig.

Az ingatlant 2017. augusztus 7. napján a Magyar Állam a Nemzeti Eszközkezelő Zrt. mint vagyongazdálkodó útján megvásárolta.

Az adós egyéb vagyontárggyal, jövedelemmel nem rendelkezik.

A felperes módosított keresetében (33. sorszám) kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 759 479 Ft és annak 2008. VI. 18. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeres szorzatával számított kamatának, valamint ezen összegnek az 1959-es Ptk. 301. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatának a megfizetésére. Perköltségként készkiadás címén 78 905 Ft-ot számított fel, amely 20 000 Ft fénymásolási és postázási költséget, 34 870 Ft összegű lerótt díjat és illetéket, 17 435 Ft fizetési meghagyással felmerült ügyvédi díjat és 6600 Ft földhivatali szolgáltatási díjat foglal magában. Emellett a felperessel kötött, csatolt díjmegállapodás alapján 586 065 Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete indokolásaként előadta,

az alperes az adós tartozását nem a végrehajtható okirat alapján határozta meg, ezért a teljes követelés megtérülését megelőzően szüntette meg a végrehajtást, illetve rendelkezett a végrehajtási jog lefoglalt ingatlan tulajdoni lapjáról való törlése iránt. Ezzel követelésének kielégítési alapját szüntette meg, mivel az adós egyébként teljesítőképtelen, jövedelemmel, vagyonnal nem rendelkezik.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték. Az alperes nem tette vitássá, hogy az adós tartozását a **(F.)i** Városi Bíróság kijavító végzésében meghatározott kamatkövetelés figyelmen kívül hagyásával számította ki, és az így kiszámított összeg befizetését követően tévesen intézkedett a végrehajtási jog törléséről. Hangsúlyozta azonban, hogy a **(település neve)i** Városi Bíróság felperes kifogásának helyt adó határozata alapján intézkedett az eljárás folytatásáról, és a végrehajtási jogot az ingatlanra ismét bejegyeztette. Ezért érvelése szerint a felperes követelése „idő előtti”, hiszen a végrehajtás jelenleg is folyamatban van. Előadta továbbá, hogy az adós vállalta a követelés havi 50 000 Ft részletekben való megtérítését, ily módon a felperesnek jelenleg kimutatható kára nincs. Vitatta a kamatfizetés eredeti keresetben megjelölt (2001. IX. 15.) kezdő időpontját, álláspontja szerint ugyanis az 2008. június 18. napjában határozható meg, továbbá a kamat mértékét is, mert megítélése szerint a felperest a kártérítés után nem ügyleti, hanem késedelmi kamat illetheti meg.

A beavatkozó ezt meghaladóan hivatkozott az okozati összefüggés hiányára, továbbá arra, hogy a felperes az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítéséért való felelősség megállapításának feltételét képező rendes jogorvoslatot nem merítette ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35 000 Ft, a beavatkozónak 20 000 Ft perköltséget. A végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítésének 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdése és 349. § (1) bekezdése szerinti feltételeit vizsgálva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesnek az alperes terhére rótt magatartással okozati összefüggésben nem keletkezett kára. Megítélése szerint nem bizonyított, hogy a felperes követelése a lefoglalt ingatlanból a végrehajtási jog törlésének hiányában 2008. június 18. napján megtérült volna, hiszen az ingatlant ebben az időpontban a **(P. Rt.)** javára 3 400 000 Ft tőke és járulékai, az **(E.) Rt.** javára pedig 8111,85 CHF (megközelítőleg 1 250 000 Ft) összeg erejéig jelzálogjog terhelte. Utalt arra, a végrehajtási jog törlésének időpontjára az ingatlan forgalmi értéke nem határozható meg, ezért a 2003. évben kötött adásvételi szerződés, valamint a 2015. évi adó- és értékbizonyítvány adatait, valamint azt a tényt vette figyelembe, hogy az árverés esetén elért vételár általában nem éri el a valós forgalmi értéket. Rámutatott, a végrehajtási jog az ingatlan tulajdoni lapjára jelenleg is be van jegyezve, ezért nem fogadható el a kereset alátámasztásaként az a felperesi érvelés, miszerint ha a végrehajtási jog nem került volna törlésre, az az adóst önkéntes teljesítésre ösztönözte volna.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Érvelése szerint az alperes kártérítési felelőssége megállapításának valamennyi jogszabályi feltétele fennáll: jogellenesen és felróhatóan járt el azzal, hogy tévesen számította ki az adós tartozását, és az így kiszámított összeg kiegyenlítését követően rendelkezett a végrehajtási jog törléséről. Kiemelte, a végrehajtási kifogás előterjesztésével kimerítette a végrehajtó jogellenes intézkedése elleni rendes jogorvoslatot. Utalt arra, az elsőfokú eljárásban részletesen levezetett számítása szerint bizonyított, kár érte azzal, hogy követelése nem térült meg. Hangsúlyozta, az adósnak a végrehajtás megszüntetése iránti perben tett nyilatkozataiból az a következtetés vonható le, hogy ha a végrehajtó a tartozás összegét megfelelően számolja ki, az adós azt is kiegyenlítette volna. A csatolt

díjmegállapodás alapján számolva összesen 1 038 225 Ft első- és másodfokú perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes és a beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **részben alapos.**

A perben nem volt vitatott, hogy a felperes az alperesi végrehajtóval szembeni követelését az 1959-es Ptk. 349. §-a alapján érvényesítheti.

A végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha a kártérítés különös (1959-es Ptk. 349. § (1), (3) bekezdés) és általános (1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdés) feltételei fennállnak. Az általános feltételek közül a kárt és a jogellenes magatartás valamint a kár közötti okozati összefüggést a károsultnak kell bizonyítani. Ezek sikere esetén a felelősség alól a károkozó akkor mentesül, ha a jogellenességet kizáró körülmény fennállását vagy a felróhatóság hiányát bizonyítja. Nem állapítható meg a felróhatóság hiánya, ha a jogsértés kirívó.

Tény, hogy az alperes 2008. június 18. napján a Vht. 41. §-ának megsértésével úgy szüntette meg a végrehajtást és rendelkezett a végrehajtási jog törléséről, hogy a végrehajtást kérő a kötelezettség megszűnését nem ismerte el. Ennek pedig az volt az oka, hogy az alperes tévesen számította ki az adós tartozását. E magatartása nem vitásan jogellenes, ugyanakkor kimentésre nem ad alapot az az előadása, hogy utóbb a felperes kifogásának helyt adó bírósági határozat alapján a végrehajtás folytatásáról és a végrehajtási jog ismételt bejegyzéséről intézkedett. A felróhatóság kérdése ugyanis csak a jogellenes magatartással kapcsolatban vizsgálható, azaz akkor mentesül a felelősség alól a károkozó, ha a jogellenes magatartás kifejtésekor az adott helyzetben általában elvárható módon járt el. Az előzőekben írtak szerint a károkozó magatartás az adós tartozása összegének a kiszámítása és ennek eredményeként a végrehajtási jog törlése. E magatartással összefüggésben az alperes maga sem jelölt meg olyan körülményt, amely a felróhatóság hiányára utalna. A később kifejtett tevékenysége ebből a szempontból közömbös.

Az alperes és a beavatkozó - tartalmilag - a kár bekövetkeztét vitatták, az elsőfokú bíróság pedig az okozati összefüggés hiánya miatt nem találta megállapíthatónak az alperes kártérítési felelősségét. A fentiekben írtak szerint mindkét feltétel tekintetében a bizonyítás a felperest terhelte. Az elsőfokú eljárásban e két feltételt illetően a tényállás nem került teljes körűen feltárára. E körben tisztázandó volt az ingatlan értékének meghatározása a végrehajtási jog törlésének időpontjában. Ennek meghatározására alkalmas adat, hogy a eljárást segítő a nyújtott kölcsön kapcsán milyen összegben határozta meg az ingatlan fedezeti értékét. Az ezzel kapcsolatos iratok beszerzésére a felperes már az elsőfokú eljárásban (16. sorszám) bizonyítást ajánlott fel, amely a kifejtettek alapján nem lett volna mellőzhető. Nem került továbbá tisztázásra az sem, hogy az adós rendelkezik-e olyan jövedelemmel vagy egyéb vagyonnal, amelyből a követelés megtérülhet. Ennek megállapíthatósága érdekében nem lett volna mellőzhető az adós meghallgatása. Adat merült fel továbbá az elsőfokú eljárásban arra nézve is (27. sorszám), hogy a végrehajtási joggal terhelt ingatlan a Otthonvédelmi Akcióterv keretében felajánlásra került az államnak megvásárlásra. Az elsőfokú bíróság bizonyítást e tekintetben sem folytatott le.

Miután a másodfokú bíróság Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló tájékoztatását követően a felperes által felajánlott, az elsőfokú bíróság által lefolytatni elmulasztott bizonyítást foganatosította [1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 3. pont], a fentiekben kiegészített tényállás alapján a jogvita érdemben elbírálható volt.

A kiegészített tényállás alapján megállapítható, hogy az adós vagyontalan, jövedelemmel nem rendelkezik, ebből következően az alperes hivatkozása szerinti havi 50 000 Ft részletfizetési kötelezettségét sem tudja teljesíteni. A végrehajtási joggal terhelt ingatlan pedig időközben értékesítésre került. Mindezek alapján megállapítható a kár bekövetkezése.

A kiegészített tényállás alapján kétséget kizáróan megállapítható az okozati összefüggés is a felperes kára valamint az alperes jogellenes és felróható magatartása között. Egyfelől ugyanis a eljárást segítő az ingatlan fedezeti értékét 13 000 000 Ft-ban állapította meg, így az a felperes javára bejegyzett végrehajtási jog törlésének a hiányában árverési értékesítés esetén - a Vht. 147. § (3) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel - fedezetet nyújtott volna az (E.) és más, a felperest megelőző, viszonylag kis összegű végrehajtási jogok jogosultjai követelésének a kielégítése mellett a felperesi tartozás kiegyenlítésére is. Másfelől az adós tanúvallomásában elmondta, hogy a kölcsön célja a fennálló tartozásainak a rendezése és a vele szemben indult végrehajtás megszüntetése volt, amit alátámaszt az a - másodfokú eljárásban beszerzett okirati bizonyítékok alapján megállapítható - tény, hogy a CIB Banktól felvett kölcsönből valamennyi, az ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzett teher alapjául szolgáló követelés kiegyenlítést nyert. Ennek alapján megállapítható, hogy az adós célja tartozásainak rendezése és a vele szemben indult végrehajtás megszüntetése volt, következésképp, ha az alperes helyesen jelölte volna meg a felperes követelését, az adós ezt az összeget is kiegyenlítette volna, amire kellő fedezetet biztosított volna a eljárást segítő-től felvett kölcsön.

Az alperes 2015. augusztus 7. napján kelt levelében rögzítettek szerint - a felperes által nem vitatottan - az adós felperes felé ténylegesen fennálló tartozása 2008. augusztus 18. napján 735 774 Ft tőketartozás és 639 695 Ft kamattartozás volt (8. sorszámú beadvány melléklet). Az adós az alperes felhívására 769 040 Ft-ot teljesített, amelyből a felperes tartozására 748 474 Ft került elszámolásra és kiutalásra a részére. A befizetett összeg 1959-es Ptk. 293. §-a szerinti elszámolása alapján ezzel az adós kamattartozása teljes egészében kiegyenlítést nyert, és 626 995 Ft-ra csökkent a tőketartozása. A felperes kára tehát a meg nem térült 626 995 Ft (1959-es Ptk. 355. § (1), (4) bekezdés). A felperes az 1959-es Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján ezen összeg után a 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatra jogosult, az adóssal kötött megállapodásban szereplő üzleti kamat azonban a károkozó alperessel szemben nem érvényesíthető.

Az alperes kártérítési kötelezettsége tehát 626 995 Ft, és annak 2008. június 19. napjától járó, az 1959-es Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata erejéig áll fenn.

Az ítéltábla a pervesztesség-pernyertesség arányát a felperesre kedvezőben 75 % - 25 %/-ban határozta meg. Ennek kapcsán utal arra, a módosított keresethez képest a marasztalás aránya ennél nagyobb mértékű pernyertességet (82 %) tenne megállapíthatóvá, értékelte azonban az ítéltábla e körben azt is, hogy alaptalannak bizonyult a felperes marasztalási összeg után érvényesíteni kívánt üzleti kamat igénye. Ennek megfelelően a felperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján perköltségként megilleti a perrel kapcsolatos kiadásainak az alábbiak szerint számított 75 %-a, valamint - az ún. abszolút pernyertességének 50 %-os mértékére figyelemmel - a perbeli jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíj 50 %-a.

A Pp. 75. § (1) bekezdése alapján perköltség - a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve - mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatosan akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel (előzetes tudakozódás és levelezés költsége, eljárási illeték, tanú- és szakértői díj, ügygondnoki és tolmácsdíj, helyszíni tárgyalás és szemle költsége, stb.). A (2)

bekezdés értelmében a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd készkiadásait és munkadíját is. Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. 9. § (1) bekezdése értelmében az ügyvédet a tevékenységéért megbízási díj és költségterítés illeti meg. Az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya (Ügyvédi törvény 9. § (2) bekezdés). A Pp. 78. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés azonban nem biztosít alanyi jogot a pernyertes félnek arra, hogy a perrel felmerült költségei teljes mértékben megtérüljenek (BH1996. 321). A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekkel kapcsolatos szabályokat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet tartalmazza. A rendelkezéseit a polgári eljárásban a pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának megállapítása során kell alkalmazni (IM rendelet 1. § (1) bekezdés). A 2. § (1) bekezdése szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pereszes felet

a) a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint

b) a fél által képviselője részére költségterítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére. A (2) bekezdés értelmében azonban az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Jelen ügyben a módosított kereset alapján az első- és a másodfokú eljárásban a per tárgyának értéke egyaránt 759 479 Ft. Ehhez képest az első- és a másodfokú eljárásra a felperes által csatolt - a közte és jogi képviselője között létrejött - díjmegállapodás alapján összesen felszámított 1 038 225 Ft első- és másodfokú perköltség nyilvánvalóan eltúlzott. A ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre és a perértékre is figyelemmel az elsőfokú eljárásra 150 000 Ft, a másodfokú eljárásra 75 000 Ft ügyvédi munkadíj tekinthető arányosnak, amely összeg a jogi képvisellel elvégzett tevékenységen túl magában foglalja a megállapodásban szereplő egyéb címen felszámított díjakat (úton eltöltött idő, tárgyalási jelenlét, napidíj) is. Készkiadásként az ítéletábra elfogadta a 20 000 Ft fénymásolási és postázási költséget. Nyilvánvalóan eltúlzott viszont a díjmegállapodásban szereplő 120 Ft/km útiköltség, annak mértékét az ítéletábra a közúti gépjárművek és egyes mezőgazdasági, erdészeti és halászati erőgépek üzemanyag- és kenőanyag fogyasztásának igazolás nélkül elszámolható mértékéről szóló 60/1992. (IV. 01.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 4. § (2) bekezdése, és a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. tv. 3. számú melléklet II.6. pontja, valamint a figyelembe vett tárgyalási napok időpontjában irányadó, a 95-ös oktánszámú benzin ára és 634 km távolság ((F.)-Szeged; Szeged-(F.) távolság) alapján határozta meg. Ennek megfelelően a 2016. október 20-i tárgyaláson való jelenléttel 20 357 Ft (338 Ft/liter) a 2017. március 21-i tárgyalás kapcsán 22 285 Ft (370 Ft/liter), a 2018. február 14. napján tartott másodfokú tárgyaláson való megjelenéssel 21 803 Ft (362 Ft/liter), a 2018. április 4. napján tartott tárgyalásra számítottan pedig 21 622 Ft (359 Ft/liter), összesen 86 067 Ft benzinköltség, valamint 38 040 Ft amortizációs költség (634 km x 4 alkalom x 15 Ft) vehető figyelembe, amely összesen 124 107 Ft útiköltséget jelent. Ezt meghaladóan igazolt költségként számítható fel 34 835 Ft (közjegyzői eljárás díja: 17 435 Ft + a (F.)i Járásbíróság 2.P.20.334/2015. számú ügyében lerótt kereseti illeték: 17 400 Ft.

Mindezek alapján a fentiek szerint felszámítható perköltségből a felperes az elsőfokú eljárásban 162 873 Ft költségre (készkiadás: 20 000 Ft fénymásolás, 34 835 Ft megfizetett díj és illeték + két tárgyaláson való megjelenésért felszámítható útiköltség 61 662 Ft = 116 497 Ft 75 %-a = 87 373 Ft), továbbá 75 000 Ft ügyvédi munkadíjra (150 000 Ft 50 %-a) tarthat igényt.

A másodfokú eljárásban a felperesnek járó perköltség 84 333 Ft (37 500 Ft ügyvédi munkadíj, továbbá 46 833 Ft útiköltség a fentiekben levezetett számítás szerint).

Az elsőfokú eljárásban a felperes keresetét felemelte, a módosított kereset (759 479 Ft) alapján számított 45 568 Ft illetékhez képest azonban 34 835 Ft-ot rótt le, azaz 10 733 Ft-tal kevesebbet.

Tekintve, hogy a per az Itv. 62. § (1) bekezdés g) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesül, a 10 733 Ft, valamint a másodfokú eljárásban felmerült 60 758 Ft, összesen 71 491 Ft feljegyzett illetéket a felek a pervesztesség-pernyertesség arányában kötelesek megfizetni az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. Erre tekintettel abból az alperest 53 618 Ft, a felperest 17 873 Ft terheli.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb részben pervesztés alperest a felperes fentiekben levezetettek szerinti másodfokú perköltségének a megfizetésére.

Az ítélet jogereje a beavatkozónak a felperessel fennálló jogviszonyára nem terjed ki, ezért a beavatkozó felperesi perköltségben az alperessel történő egyetemleges marasztalásának a Pp. 83. § (1) bekezdésében írt feltételei nem állnak fenn.

S z e g e d, 2018. április 4.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk. . Lengyel Nóra sk.
előadó bíró táblabíró